

Hồi Thứ Hai Mười Mốt

Trúng Phép bửu, Tôn Tẫn bỏ mình, Thấy phong thơ, Mao Toại xuống núi

Nói về Ngân liên Tử đi đến dinh Tần, nói với quân sĩ rằng: "Bây mau vào báo cùng quân sư bây nói: "Có nước Áo Ly, động Vân Quan, học trò thánh nhơn tên là Ngân liên Tử, muốn vào ra mắt". Quân sĩ lật đật chạy vào thông báo. Tử Lăng nghe nói rất mừng, cùng Vương Tiễn ra dinh tiếp rước vào trướng. Tử Lăng nói: "Nay sư đệ đến đây chắc có pháp chỉ của thánh nhơn chi chẳng?". Ngân liên Tử nghe nói, đứng dậy đáp rằng: "Tôi vâng mạng thánh nhơn đem bửu bối đến cho sư đệ Vương Tiễn". Vương Tiễn tiếp bửu bối quay qua phía đông, lạy bốn lạy. Liên Tử đem chân ngôn truyền dạy Vương Tiễn và dặn rằng: "Qua ngày mai chừng canh ba, cách dinh liệng bửu bối lên thì giết đặng Tôn Tẫn". Kim, Vương, hai người nghe nói rất mừng, dắt Liên Tử vào thanh sa trướng, tâu cùng Thủy Hoàng, Thủy Hoàng mừng rỡ, xem kỹ người ấy mặc áo mu, chân đi giày vô trần, lưng cột dây vàng, tay cầm phát trần, trán rộng, mày xanh môi đỏ, răng trắng, mặt như trăng rằm tỏ rạng, mặt tợ sao chói sáng ngời, Thủy Hoàng coi rồi truyền chỉ bày yến thiết đãi, Ngân liên Tử vội vàng đứng dậy nói: "Thánh thượng chớ nhọc lòng, tôi xin trở về phục mạng". Rồi từ biệt Thủy Hoàng, Thủy Hoàng nói: "Tiên trưởng có vẻ nói tôi xin lạy Hải Triều thánh nhơn, thì cầu xin thánh nhơn tuy mang ơn cho bửu bối, thoảng như công phu chẳng thành, thì cầu xin thánh nhơn xuống giúp". Ngân liên Tử vâng lời. Thủy Hoàng dạy Kim Tử Lăng, Vương Tiễn thế cho mình, mà đưa Ngân liên Tử ra khỏi dinh, Ngân liên Tử từ biệt ra khỏi trướng, cỡi mây bay về động.

Đây nói về Tử Lăng, Vương Tiễn hai người phục mạng, Thủy Hoàng hỏi tử Lăng rằng: "Nay thánh nhơn tuy cho bửu bối song không biết có hơn đặng Tôn Tẫn chẳng?". Tử Lăng, Vương Tiễn quỳ xuống tâu rằng: "Bệ hạ hãy an lòng, phép bấu của thầy tôi không phải tầm thường, chẳng cần ra trận làm chi, ở trong dinh liệng cái bửu bối ấy lên thì cũng đủ thành công được". Thủy Hoàng nghe nói, cực chẳng đã truyền cho Nguyên soái kéo trở lại Dịch Châu an dinh.

Nói về tôn Tẫn từ bị kim sa trận về đến dinh, Chiêu Vương bày tiệc ăn mừng, an nghỉ một đêm qua ngày thứ, có quân thám thính báo ăn nói: "Tôn Tẫn nói: "Ta biết binh Tần lui rồi song chẳng qua vài ngày thì trở lại. Chiêu Vương nghe nói dẫn bá

quan vào thành Dịch Châu. Qua ngày thứ bồng nghe pháo nổ vang tai, có quân báo rằng: "Bình Tần nó chẳng chịu về, để mai ta dùng kế hay, mà giết nó một trận, làm cho thấy bóng phải kinh hồn, nghe danh thì thất sắc, mới rõ tài ta lợi hại". Rồi cúi cầu nghĩ thầm rằng: "Nay binh Tần trở lại mau như vậy có khi nó thỉnh được người tài đến cùng ta giao chiến chăng?". Bèn lần tay đoán coi hã kinh, mặt mày thất sắc, hồi lâu không nói được, hai hàng nước mắt tuôn rơi, chúng tướng ngó thấy thất kinh, vội vàng hỏi: "Chẳng hay sự phụ có điều chi mà sa nước mắt như vậy?". Tôn Tần thở dài một tiếng, nói: "Chúng người chẳng biết, hôm nay Hải Triều thánh nhơn, sai Ngân liên Tử xuống núi, cho Vương Tiễn một cái tản thiên tiễn, đến canh ba đêm nay thì đại số của thầy hết rồi". Nói dứt lời nước mắt tuôn chẳng ngớt. Chúng tướng nói: "Sự phụ phép lực tiễn là vật báu trấn động Vân Quan, chớ nói ta không phá được, dẫu Chưởng giáo tổ sư cũng phải nhọc lòng". Bèn kêu Tôn Yên dặn rằng: "Đêm nay giờ tý, chắc mạng ta hết rồi, cháu phải vào Phủ Yên sơn báo tin, song bà nội cháu niên cao kỷ trưởng, nếu nghe được hung tin, ắt là thương khóc bỏ khóc rống lên, Tôn Tần dạy đem viết mực, viết một phong thư trao cho Văn Thông mà dặn rằng: "Đêm nay tachết rồi, thì cháu phải đem thơ này, về thầy cháu cho mau, họa may có cứu được cùng chăng, không nên chậm trễ". và dạy cho chúng học trò phải gìn giữ đại dinh, chẳng nên vọng động, nếu có binh Tần đến cướp dinh, thì dùng cung tên bắn xuống, giữ gìn cho nghiêm nhặt rồi dạy Triển Ngai: "Người cùng Tôn Yên bảo hộ thầy ta đem vào thành". Dặn dò xong rồi, lấy cờ hạnh huỳnh, gươm nga my, và ta cuốn thiên thơ để một chỗ, kêu Tôn Yên dắt con Thanh ngư vào. Tôn Tần quay lại nói với con trâu rằng: "Người theo ta đã vài mươi năm nay, đêm nay phải cùng người ly biệt, người hãy đứng bên mình ta, chờ khi ta ắt hơi rồi, thì hãy chờ thi hài ta mà đem vào thành, rồi trở về núi Thiên Thai tu luyện". Vốn con trâu này, lâu quen tiếng người, nghe chủ nói dứt lời, rống lên một tiếng, đứng dựa bên Tôn Tần, chẳng hề cựa quậy. Chúng tướng nói: "Vì cố sao sự phụ để vậy chịu chết, sao chẳng đánh động qua dinh Tần, bắt thẳng Vương Tiễn chặt làm muôn khúc, thì nó còn đâu mà liệng pháp bửu". Tôn Tần nói: "Việc ấy lại càng bất tiện lắm, nếu giết Vương Tiễn thì ắt phải chết dưới ngũ lôi, nay ở đây chờ chết, họa may có người cứu khỏi cũng chưa biết chừng, song chừng ta chết rồi, quyết chẳng nên làm bậy, hãy chờ đến ba ngày sẽ hay". Bèn khoát tay bảo chúng tướng lui ra, ngồi một mình một trống, cầm hạnh huỳnh kỳ, cùng các vật để nơi đầu gối, nhắm mắt cúi đầu, ủ mảy châu, than thở chờ chết. Chúng tướng xem thấy cố sự như vậy, buồn bực lui ra.

Nói về Vương Tiễn đêm ấy tắm rửa, thay áo đổi quần, chờ đến canh ba lấy tàn thiên tiễn miệng niệm chơn ngôn, tức thì nổ lên một tiếng dường như sấm dậy, một vầng hào quang đỡ cây tản thiên tiễn bay bổng trên không, Vương Tiễn rất mừng, ngồi trong trống chờ nghe tin tức.

Nói về chúng tướng bên Yên, đêm ấy kéo ra ngoài dinh, xem coi cái tảo thiên tiên ở đâu mà bay đến cho biết, vừa lúc canh ba xảy thấy một lần hào quang sáng ánh, giăng như sợi chỉ, bay vào trong trướng, chúng tướng khua một tiếng, hào quang xẹt ra khỏi trướng, bay bổng trên mây, vội vàng vào trướng xem coi, thấy Tôn Tẩn té nghiêng nơi ghế, trên đầu thì lủng, miệng đã tắt hơi, hai mắt nhắm lại, chúng tướng thấy vậy, đều khóc rống lên. Khoái Văn Thông lật đật khuyên dứt nói: "Chúng vị tướng quân ôi, xin chớ ưu bị, e người Tẩn nó hay được tin tức, suốt đêm kéo binh tới cướp dinh mình, giết thầy sư phụ, thì biết làm sao đặng, chi bằng chúng ta bảo hộ thi hài, suốt đêm vào thành, rồi sẽ tính". Chúng tướng nghe nói, lau nước mắt mà rằng: "Lời sư huynh rất phải". Rồi để thầy Tôn Yên cùng Triển Ngai lãnh một ngàn binh bảo hộ vào thành, còn Khoái Văn Thông lật đật cỡi ngựa mây bay về Thanh Thạch Sơn.

Nói về Tôn Yên suốt đêm kêu mở cửa thành, đem thầy Tôn Tẩn vào, Triển Ngai vào triều báo tin, còn Tôn Yên thì đem thi hài vào phụ Yên Đơn, để giữ đại đường.

Lúc ấy trời vừa sáng, Tôn Yên tuốt vào phòng mẹ thông tin, Cao phu nhân nghe nói, khóc lăn ra đất, Tôn Yên lật đật bước lại đỡ dậy, khuyên dứt rằng: "Xin mẫu thân chớ lòng sầu não, hãy toan lo việc lớn làm trọn tôi tưởng lại bà nội già cả, sợ e thương con mà bỏ mình, phải dạy Liễu hoàn sấm thuốc thang cho sẵn mới xong". Cao phu nhân nghe nói có lý, bèn lau nước mắt, dạy thể nữ sấm thuốc thang để sẵn, lén thông tin cho Lý phu nhân hay, rồi hai người vào nơi phòng công chúa, thăm viếng xong rồi nói: "Hôm nay Tôn Yên về đây, chẳng biết vì cớ chi vậy? . Công chúa nghe nói dạy kêu vào cho mau, xảy thấy Tôn Yên ngoài cửa chạy vào, tới trước mặt công chúa quỳ xuống khóc rống, làm cho Công chúa thất kinh, nhảy nhót hỏi rằng: "Cháu ôi! Như việc chi mà làm ra tuồng như vậy?". Tôn Yên nói: "Tôi mẫu ôi! Không xong tam thức tôi bị cái tảo thiên tiên của Vương Tiễn đâm chết rồi, thì hài đem về để trước đại đường". Công chúa nghe nói hét lên một tiếng ngã ngửa ra thì có Liễu hoàn chực sẵn đỡ dậy đem thuốc đổ vào, giây phút tỉnh lại, khóc ngất nói rằng: "Tôn Tẩn con ôi! Mẹ sanh con đến nay là mấy chục tuổi mới thấy mặt một lần, kêu con về đây mà chết nơi tay Vương Tiễn, như vậy không chết mẹ sao cho đặng". Bèn bước ra trung đường, tỳ nữ vịn đỡ, ra đến nơi ngó thấy thi hài lại càng khóc ngất nói: "Con ôi! Con chịu muôn việc nhọc nhằn, tu thành một vị đại tiên, hôm nay không vì cha anh mà trả thù đặng, trở lại chết nơi tay Vương Tiễn thì mẹ biết nương cậy nơi nào, mạng già này sống thiệt vô ích lắm". Nói dứt lời, toan đập đầu dưới thêm mà chết, hai vị phu nhân lật đật ôm lại, khuyên giải hết lời, cả nhà đều khóc than.

Nói về Triển Ngai vào triều kêu Chiêu Vương thức dậy, bèn đem việc ấy mà tâu hết đầu đuôi, làm cho Chiêu Vương tuổi già chết đi sống lại mấy lần, lật đặt hối gát xe chạy tới phụ Yên Đơn, vua tôi gặp nhau khóc vùi một hồi.

Nói về Khoái Văn Thông cỡi mây bay mù về tới núi, kêu mở cửa động chạy vào tam thanh điện, ngó thấy Mao Toại bèn thở hào hển nói: "Sư phụ không xong, Tôn tam bá bị cái tẩn thiên Tiễn của Vương Tiễn đâm chết rồi". Mao Toại lật đặt đứng dậy hỏi: "Quả có thiệt như vậy chăng?". Văn Thông nói: "Tôi đâu dám dối". Mao Toại khóc nói: "Tam ca ôi, cùng vì em thôi bức anh xuống núi, nên phải chết như vậy". Khóc vùi một hồi, bèn nghĩ lại rằng: "Quản văn tử có tài bốc tiên tri lẽ nào gặp nạn lớn mà không hay biết, để tự nhiên chịu chết ắt có nguyên cớ chi". Bèn hỏi Văn Thông: "Bác mi chết, vậy lẽ nào không dặn dò lời chi?". Khoái Văn Thông đem việc Tôn Tẩn bị khốn trong trận kim sa, nhờ có Bạch Viên đi thỉnh chuông giáo đánh phá mới ra khỏi trận, qua ngày thứ tư bá biết chết nên dặn dò chúng tướng mà thuật hết lại, rồi rút thơ đưa cho Mao Toại, nói: "Cái thơ này, lúc sư bá tôi gần thác, dạy tôi đem về cho sư phụ". Mao Toại lật đặt giở coi:

Thơ rằng:

"Xưa lúc anh xuống núi, thì hiền đệ có phán rằng như gặp nạn ách cứu nhau, nay anh bị chết nơi cái tẩn thiên tiễn của Vương Tiễn, em ngồi mà ngó hay sao, xin em thương tưởng đến tình bằng hữu mà cứu nhau, ít lời em rõ".

Mao Toại coi rồi sa nước mắt nói: "Tam ca hôm nay có nạn lẽ nào tôi ngồi ngó sao yên, hiền đồ người hãy theo ta đến thành Dịch Châu". Bèn dặng: "Đồng nhi gìn giữ cửa động, ta cùng anh mi đi vài ngày sẽ về". Dặn rồi hai thầy trò thót lên mây bay xuống Dịch Châu, giây phút đến thành nước Yên mây tuốt vào Yên Đơn phủ, quân giữ cửa vào báo. Tôn Yên cùng Chiêu Vương nghe nói mừng thầm, nói với công chúa rằng: "Kim nhân mao Toại xuống đây, ắt là cứu mạng". Tôn Yên lật đặt ra cửa tiếp rước, Mao Toại vào đến đại đường ngó thấy Tôn Tẩn để nằm trên giường, hai hàng nước mắt chảy tuôn, nói: "Tam ca bấy lâu anh hùng, ngày nay đâu mất".

Ấy là:

Hối còn, kế lạ càng thêm nữa,
Mạng hết, việc đời ắt phải thôi.

Nói rồi khóc rống lên. Tôn Yên bước tới khuyên dút, bèn mời công chúa ra mắt. Công chúa khóc nói: "Hiền sanh, tôi có nghe con tôi là Tôn Tẩn cùng với hiền sanh kết nghĩa sanh tử chi giao, vả lại hiền sanh đã đôi phen ba lượt cứu giúp, rất lắm thương cho thân già này, hai đứa con đều chết, cả nhà đều tận trung báo nước, duy còn một mình nó đó mà thôi, nay lại chết nơi tay Vương Tiễn nữa, làm cho thân già này không người nương tựa, hiền sanh xin muôn tưởng ngàn thương đoái chút thân

già này, mà cứu giùm nó tôi xin cúi lạy tạ". Nói dứt lời nước mắt tuôn như mưa, cúi mình quỳ xuống. Tôn Yên cùng chúng tướng cũng đều quỳ theo. Mao Toại vội vàng quỳ xuống đỡ dậy, nói: "Xin bác an lòng, nguyên cháu nhơn việc tam ca đến đây, có lẽ nào điềm nhiên tọa thị mà chẳng cứu sao, dẫu đi khắp trong thiên hạ, tôi cũng tìm cho đặng linh đơn, mà cứu sống tam ca, xin bác bớt lòng lo lắng để cháu đi". Công chúa nghe nói nghĩ thầm rằng: "Nếu va về tốt, thì há chẳng khốn cho mình sao". Bèn nói: "Cháu đi cầu linh đơn, như có cùng chẳng có, cùng trở lại cho già hay tin tức, làm sao cũng phải trở lại". Mao Toại nói: "Bác chớ lo sợ, nếu cháu đi tìm linh đơn, hoặc có hoặc không, cũng phải trở về, nói cho bác rõ, nếu tôi không trở lại, thì tôi Mao Toại đây, ngày sau phải chết dưới ngũ lôi". Công chúa nghe rồi nói: "Cháu chớ phân chi điều ấy, già thấy việc nhọc nhằn e cháu thối chí đi chẳng, nếu quả thiệt lòng tốt như vậy, chẳng những Tôn Tẫn đội ơn cháu mà thôi, đến cả âm tinh tổ tông cũng mang ơn chẳng xiết". Mao Toại nói: "Cháu đâu dám chịu điều ấy, thôi việc không nên chậm trễ, cháu xin đi". Nói dứt lời bước ra ít bước, bay mất chẳng thấy, Chiêu Vương cũng trở về cung, công chúa dạy gia nhân gìn giữ thi hài, trông tin Mao Toại.

Nói về Mao Toại cỡi kim quang bay giữa thính không, trong bụng tính rằng: "Ta biết đi chỗ nào bây giờ, phải đoán coi ai có kim đơn rồi sẽ tới". Bèn co tay tính các động đều chẳng có, duy núi Thiết Ngại sơn, động bát Bửu, Lý Trường My, nơi ấy có linh đơn, trong lòng rất mừng, liền quày quả bay qua Đông Hải, giây phút tới núi Thiết Ngại bay xuống gỏ cửa, trong ấy chạy ra một đồng tử xem thấy thì hỏi: "Phải Mao sư huynh đến đó không, khi trước anh đến ăn trộm cái hộp đựng linh đơn của thầy tôi, làm cho thầy tôi kiếm không được mà đánh em tôi, nay tới đây muốn làm gì đó nữa". Mao Toại nói: "Mi chớ nói xàm, ai mà ăn cắp hộp linh đơn của người". Đồng Tử nói: "Thầy tôi đoán rõ ràng anh đến ăn trộm, còn cãi lầy làm gì?". Mao Toại nói: "Nay ta đem tới trả lại cho người. Đồng tử hỏi: "Anh đem theo mà giấu chỗ nào? . Mao Toại nói: "Ra mắt thầy người rồi ta sẽ trả, vào báo cho mau". Đồng Tử lật đật chạy vào tam thanh điện, la lớn rằng: "Tổ sư a! Có thằng Mao Toại lùn nó đã đến đây, còn đứng ngoài cửa xin vào ra mắt". Trường My nói: "Nếu có nó tới, vậy người hãy sắm dây roi cho sẵn, đừng ta đánh thằng lùn này một chập cho bỏ ghét". Nói dứt lời Mao Toại đã vào tới tam thanh điện, xá nói: "Dữ ác, hèn lâu mới gặp, sắc mặt anh còn tươi tốt dữ a, thật em nhớ lắm, nay đến mà thăm anh, còn như anh muốn hỏi đến việc chi trước, chẳng qua là sứ khuấy chơi đó mà thôi, chớ em lấy hộp ấy có dùng làm chi đặng đâu, chẳng qua làm như vậy là có ý muốn cho anh giữ gìn cẩn thận, e lầm tay kẻ khác chẳng, thôi mà, anh trách cứ làm chi điều ấy". Nói dứt lời xá lia xá lịa, Trường My ngó thấy bộ tướng va như vậy, thì tức cười mà nói: "Thằng ăn trộm, ta muốn đánh người một hồi, đừng răn tội người thì thế nào?". Mao Toại nói: "Lão ca, anh muốn đánh thì em cũng vâng chịu song hễ người quân tử thì

chớ kể cái lỗi đứa tiểu nhân". Trường My cười nói: "Ta vốn muốn đánh ngươi một chặp, song thấy bộ ngươi như vậy, ta cũng dung thứ cho một phen". Kế đồng tử bưng trà lên.

Mao Toại ngồi ngang mặt Trường My mà uống trà, đồng tử xem thấy tức cười, nói: "Cái mỗ thằng ăn trộm này, khỏi đánh mà lại được uống trà". Trường My nạt đồng tử lui xuống, rồi cười hỏi Mao Toại: "Vậy chớ hiền đệ đến đây có việc chi chẳng?". Mao Toại nói: "Không việc chi hết, vì có một điều đến xin hỏi anh, vậy chớ học trò của thầy tôi, có phải là Vương Thuyền, Vương Ngao, Huỳnh Bá Đường, Liễu Triển Hùng, Tiêu Cổ Đạt, và tôi có phải chẳng?". Trường My nói: "Phải, song huỳnh Bá Đường đã chết rồi, còn có mấy người đó mà thôi". Mao Toại nói: "Tôi có người nghe người ta thuật rằng: "Thầy tôi trước khi bị ngũ lôi đánh chết, sau kiếm mẹ đầu thai, ông mà biến làm cháu, chẳng biết việc ấy có giả bao giờ". Mao Toại hỏi: "Người khéo làm bộ, việc ấy có giả bao giờ. Mao Toại hỏi: "Thầy tôi là Tôn võ tử cùng anh em có ưa không?". Trường My nghe hỏi, rồi lễ đáp rằng: "Võ chơn nhờn ở với anh em rất tốt".

Mao Toại nói: "Người ta đồn rằng: "Anh là người có tình có nghĩaa, hôm nay em thấy anh quả thiệt như vậy chẳng sai, song e lâu ngày chẳng khỏi đả người khi bạc". Trường My giận nói: "Mì chớ nói xàm mà ta có ở bạc cùng ai mà người phân như vậy?". Mao Toại nói: "Anh phân rằng: đả người không bạc, vậy chớ Tôn Tấn có nạn làm sao mà anh không cứu". Trường My nói: "Nếu vậy thì người còn đang ngủ mê. Tôn Quán Văn bị hãm trận kim sa thì ta thỉnh chưởng giáo xuống cứu người mà người không còn hay biết sao?". Mao Toại nói: "Tôi dễ chẳng biết, lời tôi mới phân đây để tôi nói cặn kẽ cho anh nghe: Tôn Tấn từ ra khỏi trận về dinh thì Hải Triều thánh nhân sai học trò đem xuống cho Vương Tiễn một cây tản thiên tiễn, hôm nay Tôn Tấn bị cái tản thiên tiễn đâm bể óc mạng đã chết rồi nay em tới đây cầu xin kim đơn cứu người".

Trường My nói: "Người khéo đến mà gạt ta, lúc ta về núi, thì Tôn Tấn còn mạnh giỏi chớ có hề chi". Mao Toại nói: "Lúc anh về núi thì người tự nhiên vô sự, nay lại không xong". Trường My nói: "Thôi chẳng nói đến việc người làm chi, ta hỏi người: Vậy chớ làm sao mà biết ta có kim đơn?". Mao Toại nói: "Tôi vì việc ấy đi chu du trong ba năm núi, nghe đồn anh luyện kim đơn, nên đến đây xin anh nghĩ cái tình chơn nhờn ngày trước, cho xin một hườn, đặng em đi cứu người". Trường My nói: "Kim Mao, người biết một chẳng rõ hai, ta tuy có luyện đơn, song đã dâng lên Triều Tiên động hết rồi, người hãy tới đó mà xin, chớ ở đây trễ nãi ngày giờ. Nói rồi bước tới kéo Mao Toại dắt ra khỏi động, nói: "Người đi đi, chớ ta không có đâu". Nói dứt lời quày quả trở vào, đóng chặt cửa động, Mao Toại xốc tới xô đẩy chẳng được, đứng ngoài cửa, năn nỉ khóc lóc như say như ngốc, Trường My chẳng kể đến, Mao Toại nghĩ rằng: "Nó làm như vậy ắt khó xin được, khi nãy người có nói dâng lên động triều Tiên, chi bằng mình lên núi Bạch Hạc, động Triều Tiên, cầu xin chẳng

hay hơn là ở đây". Tính rồi bay tuốt trên mây, bỗng nhớ trực lại, nói thầm rằng: "Chỗ đó cũng chẳng tiện nữa, lão già này ắt giận ta, vì lúc đời Xuân Thu, trận Âm Hồ vây Tôn Tần thì ta giả hình người gạt Vương Tiễn mà lấy kim đơn, và đang lúc giận mình, nếu tới đó ắt bị y đánh chớ thắng chơi".

Còn đang suy tưởng trong lòng tưởng rằng: "Khi này lão Trường My nhan sắc khác thường, và coi bộ hơi kinh sợ, hay là y chưa dâng cho ông Chưởng giáo, nên nói gạt mà đuổi ta ra". Bèn lần tay đoán coi, giận lắm, mắng rằng: "Lý Trường My, người có kim đơn mà nói dối ta dâng cho động Triều Tiên, đuổi ta ra cửa, lòng mi độc hiểm như vậy, ta đâu khứng bỏ qua, để ta trở lại hỏi coi nó lấy lời chi mà nói được cho biết". Bèn nghĩ rằng: "Nếu nó chối hoài, thì mình làm sao xin được, nó thấy mình đi rồi, chắc làm sao cũng giữ gìn, khó nổi ăn trộm, nếu bị kế chi, xảy tính được một chước, cười lớn rằng: "Ta thiệt vô trí lắm, người đã không tốt thì mình vô nghĩa, cũng chẳng hại gì, để ta gạt nó thì làm sao mà không được". Tính rồi, bay trở lại núi Thiết Ngại.